

Donderdag 23 april 2020.

Aan de gemeente van Hemmen:

Genade zij u en vrede van Hem die is en die was en die komt...!

Het is 9.00 uur. Ik zit in een opgeruimde studeerkamer.

Fijn is dat: alles overzichtelijk geordend, netjes schoongemaakt, gezellig gerangschikt en daarbij zonlicht dat door de ramen valt: ik werk nu eenmaal het prettigst in een lichte omgeving waar geen rommel ligt, of waar ik me eerst een weg moet banen door boeken, schriften, mappen of struikel over de slang van een vergeten stofzuiger, voordat ik een plekje vrij heb om rustig aan mijn bureau te zitten. Ik denk dat veel mensen in deze tijd ontdekken dat thuiswerken lang niet zo eenvoudig is als het lijkt, hoewel het ook voordelen heeft natuurlijk en ik prijs mijzelf gelukkig dat ik kan bogen op een levenslange ervaring van thuiswerken, want als predikant doe je bijna niet anders. Dus ik laveer al bijna drieëntwintig jaar tussen mijzelf afzonderen en concentreren op mijn werk aan de ene kant en aanwezig zijn in huis aan de andere kant. Ik heb in de loop der jaren dan ook een heel scala aan vaardigheden ontwikkeld om deze balans steeds weer te vinden en ook vast te houden, maar desondanks is het iets wat aandacht blijft vragen en lang niet altijd makkelijk is. Zeker niet als je ook nog andere huisgenoten hebt die óók om aandacht vragen. Eén van de dingen die voor mij belangrijk gebleken zijn in het thuiswerken is dus een lichte, gezellige en nette werkomgeving. Hoewel een bordje 'verboden toegang' of een slot op de deur ook geen gekke voorzorgsmaatregel zou zijn om lekker door te werken!

Wat dat betreft kan ik nog veel leren van mijn collega uit de Rank die ik van de week aantrof in een wel heel bijzondere werkruimte, namelijk haar eigen voortuin van de pastorie in Zetten! Daar zat ze: op een tuinstoel, met op anderhalve meter afstand van haar nóg een tuinstoel: leeg wel te verstaan. Tussen de twee stoelen in een tafeltje met een thermoskan koffie en papieren bekertjes. Zij schonk koffie in, ik zeeg neer op de lege tuinstoel, pakte mijn bekertje en zo konden we, zonder enig fysiek contact, toch even met elkaar wat dingen uitwisselen. Want als thuiswerkers van het eerste uur weten we allebei maar al te goed dat je het contact met je collega's zelf moet zoeken en organiseren, omdat het anders wel een heel eenzaam avontuur wordt achter die gesloten deuren. Na afloop maakten we samen nog een wandelingetje door het dorp en door Hemmen en maakten we onderweg her en der een praatje met gemeenteleden die in de tuin aan het werk waren, of ons zagen voorbijlopen en even naar buiten kwamen om te groeten: mooie vorm van pastoraat! Dat gaan we erin houden, denk ik, de komende maanden: naast het Herderlijk Schrijven ook

het Herderlijk Wandelen. Loop ik meteen in de voetsporen van mijn illustere voorganger ds. Heldring die dat ook altijd deed als hij vanuit Hemmen naar de kerken in de buurgemeenten in Randwijk en Zetten ging, waar hij consulent was in vacaturetijd: met de benewagen langs 's Heeren wegen.

U ziet ons binnenkort vast wel een keer voorbijgaan. Of zitten in een groene, lichte, gezellige, open, comfortabele, van alle gemakken en vooral van koffie en thee voorziene werkruimte in de gezonde buitenlucht!

Ik groet u!

Moge de Heer u door liefde kracht geven.
U bent allen kinderen van het licht!
Genade zij u en vrede.

Ds. A.E.I. Zaal

